

[Erik Larsen]

Jeg skal ikke gå ind i landbrugspolitiske diskussioner på dette tidspunkt, for det vil være for omfattende. Men jeg tror, at jeg også hos hr. Ole Vagn Christensen kan få en vis forståelse for, at landbrugets problemer ikke kan sidestilles med det, vi taler om i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, det var meget illustrativt, som hr. Erik Larsen udtrykte det, at landbrugets problemer ikke kan sidestilles; men alt i erhvervslevet kan sidestilles. Jeg mener, at nogle virksomheder er i den situation, at de har brug for noget udviklingskapital for at kunne komme videre; de har brugt alle deres ressourcer og alle kræfter på de ting, de har gjort, men hvis de vidste, at de fik noget kapital, kunne de komme videre. Det er jo en lidt anderledes situation, end at man vil stille dem ens, og jeg mener derfor, at billedet er lidt mere nuanceret.

Men det er jo rigtigt, at vi socialdemokrater er kommet ud af ingenting. Vi har jo ikke fået noget foræret, som bønderne fik, dengang stavnsbåndet blev ophævet, og hvor de bagefter skulle ud og slås med alle mulige for at blive større og større og større, og derfor var de selvfølgelig nødt til at æde nogle andre. Men den filosofi tror jeg ikke rigtig vi kan bruge i det moderne erhvervsliv.

Rahbæk Møller (SF):

SF har i årevis gjort opmærksom på, at vi har et problem med iværksættelse her i landet. Vi har alt for få iværksættere, og en af de store hurdler har været, at der er alt for lidt risikovillig kapital til rådighed for iværksætterne. Det har ikke været let at få rejst en seriøs debat om denne sag, som vi synes er ret vigtig, men nu er vi altså kommet dertil, at der ligger to forslag på Folketingets bord, som begge sigter på at løse dette problem. Jeg skal senere kommentere vores eget forslag.

Jeg vil nu sige nogle ord om regeringens, og jeg kan umiddelbart sige, at jeg synes, det er et godt forslag. Det er en model, som vi kender fra USA, hvor den er gennemarbejdet, og hvor man har erfaringer med den, og det er helt fint, at den nu foreslås indført her i landet.

Der er rejst ét seriøst kritikpunkt mod regeringens forslag, nemlig at det næppe vil til-

trække private, og det tror jeg er rigtigt. Der har været mange forskellige forslag om at forhøje underskuddsdækningen fra de 50 pct. – helt op til 125 pct. har jeg set i den offentlige debat – men det vil jeg ikke anbefale. Så bliver det hele for skævt. I stedet for har vi som bekendt vores eget forslag, som netop retter sig mod private, og jeg forestiller mig – det vil også være det bedste – at begge forslag blev vedtaget, vel vidende at de i det væsentlige retter sig imod to forskellige målgrupper.

Jeg er selvfølgelig nødt til at understrege, at de to forslag ikke kan kobles sammen; det er enten-eller. Men begge forslag bør vedtages, så med andre ord er vi indstillet på at støtte regeringens forslag, som det foreligger for Folketinget.

Kim Behnke (FP):

I Fremskridtspartiet synes vi, at inden man bruser frem med forskellige forslag, er det altid klogt og nyttigt at efterprøve årsagen til, at et problem er opstået.

Det er jo rigtigt, at der skrives tykke rapporter og holdes fine, dyrt betalte konferencer, hvor temaet er: Hvad gør vi for at kunne skaffe noget egenkapital til små og mellemstore danske virksomheder? Der er såmænd nok også nogle af de store danske virksomheder, der kunne have brug for noget egenkapital, men det går jo nok for vidt, hvis man ligefrem også vil tage dem ind i debatten. Så man holder sig til de små og mellemstore virksomheder, hvor man med rette har konstateret, at de har et egenkapitalproblem.

Men i stedet for at stille det, synes vi, rimelige spørgsmål om, hvorfor de har det problem, vælger man fuldstændig pr. automatik at bruge gammelkendte, planøkonomiske remedier. Man udpeger en sum penge til at blive puttet i en særlig pulje, og så skal den pulje bruges til at dele ud af. Men vi synes som sagt, at det er vigtigt først at gå ind og finde ud af, hvorfor virksomhederne har problemer. Hvis man ikke kender årsagen, kan vi meget vel risikere, at Folketinget vedtager en lovgivning, som i bedste fald er ligegyldig og i værste fald er direkte destruktiv.

For det første har det jo været sådan de sidste 30 år – uanset om det drejede sig om et ægtepar, der knoklede 16 timer i døgnet for at få en bette købmandsbutik til at hænge sam-